

Plom a les urnes

País de partit únic, el Baath, i sotmès a la tirania d'un líder implacable, Saddam Hussein, l'Iraq està convocat a les urnes diumenge per escollir 220 diputats. Per als parlamentaris la fidelitat al règim serà una qüestió de vida o mort.

Bona part del barri residencial de Saydiya, a Bagdad, encara està prohibit als estrangers; els iraquians hi tenen l'accés molt restringit. Els controls que el protegeixen, de fet, intenten amagar d'ulls i sobretot de càmeres indiscretes l'última prova dels mètodes emprats pel president iraquità, Saddam Hussein, per mantenir-se en el poder.

Saydiya, un districte benestant, es va despertar el 23 de febrer amb sorolls de guerra. Però no era una redició dels bombardejos aliats de 1991; era el so de la venjança implacable de Saddam. Oficialment va ser la mateixa família política del líder iraquità que va decidir restituir l'honor del clan tacat per la traïció dels dos gendres de Saddam que havien fugit del país l'agost de l'any passat. Prèviament, el rais els havia perdonat en públic i ells van decidir tornar d'Amman on havien fracassat en un intent per postular-se com a recanvi del líder iraquità.

La realitat, però, va ser una altra. El mateix exèrcit iraquità es va encarregar d'executar la sentència de mort dictada per Saddam contra els seus gendres. Van morir sota foc d'artilleria que va destruir completament la casa on eren els retornats. Això sí, després que les filles de Saddam se n'havien divorciat.

Els artillers, a més, no van ser massa fins i sota la runa van enterrar, al costat dels germans Hussein i Saddam al-Mayid, ex-generals del règim, el pare de tots dos, dues germanes i almenys un nebot. Les

cases veïnes també en van sortir mal parades. En acabar, segons alguns testimonis, el fill de Saddam, Uday Hussein, va protagonitzar un últim espectacle i va colpejar els cadàvers al mig del carrer. Deu dies després de la matança començava la campanya electoral per renovar 220 dels 250 escons que té el parlament iraquità. Els 30 restants quedaran vacants, ja que són els assignats a les tres províncies rebels del nord governades per la minoria kurda, sota la protecció de l'ONU.

Hi competeixen 698 candidats i tots, naturalment, ja han promès fidelitat al líder i als principis degradats del que va ser un partit àrab innovador: el Baath. La campanya, doncs, no té pràcticament cap incidència ciutadana. Els iraquians estan molt més pendents del que es negocia a les Nacions Unides, l'anomenat acord "petroli per aliments", que podria permetre a curt termini a Bagdad vendre petroli per uns 2.000 milions de dòlars durant mig any per poder comprar aliments

i medicines, relativament escassos després de gairebé sis anys de sancions i bloqueig econòmic. L'acord està en discussió. El règim iraquità únicament ha d'acceptar la resolució 986 del Consell de Seguretat que preveu la inspecció de qualsevol instal·lació militar i prohibeix l'Iraq de fabricar o emmagatzemar armes de destrucció massiva.

És Saddam qui ha de decidir: acatar les resolucions internacionals i reduir el malestar popular per les penúries; o bé aferrar-se al desafiament que manté amb la comunitat internacional i intentar obligar així, a sang i a foc, a mantenir la unitat interna al voltant de la seva figura i del seu poder omnipresent. El líder iraquità, campió dels errors de càlcul, hauria de saber que finalment se li pot trencar la corda que tesa des de fa més de vint anys. A més, no costa gaire intuir que la seva sortida del poder serà amb els peus per davant, probablement després d'un cop de palau.

Joan Roura

Hussein Kamal Hassan i Uday Hussein. El primer, gendre del rais, fou una de les víctimes de la matança dels militars iraquians.